

Oan Hồn Nàng Hầu Trẻ

Contents

Oan Hồn Nàng Hầu Trẻ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	11
4. Chương 4	16
5. Chương 5	22
6. Chương 6	27

Oan Hồn Nàng Hầu Trẻ

Giới thiệu

Trong tác phẩm Oan Hồn Nàng Hầu Trẻ của tác giả Người Khăn Trắng nói về truyện ma hay, năm đó xảy ra nạn đói tr

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-hon-nang-hau-tre>

1. Chương 1

Do áo cũ, lại gài bằng nút bóp, nên chỉ cần giựt nhẹ là nguyên hàng nút áo xút ra cả, phơi nguyên cả bộ ngực trần, không có áo lót của con bé. CÔ GÁI MỒ CÔI

Cả Tổng Tân Phong Hạ không ai là không biết đến gia đình phú hộ Bành Ngũ. Con người có cái tên hơi lạ này có gốc Hoa kiều, nhưng đã sống nhiều đời ở đất ta, nên mọi người xem ông ta như một người địa phương. Phần nữa, bởi ông ta là một nghiệp chủ giàu nhất hạng ở vùng này, lại có đến ba đứa con trai làm quan cho nhà nước bảo hộ Pháp, trong đó có một người làm chức biện lý tòa án, quyền uy tốt đỉnh, nức tiếng hung ác. Do đó hầu như bất cứ ai, khi nhắc tới những con người của dòng họ Bành đều khiếp sợ. Thậm chí có người còn ví Bành gia như một phủ thừa tướng thời phong kiến.

Năm đó xảy ra nạn đói tràn lan khắp nơi. Ngoại trừ những nhà giàu, còn hàng dân lao động bình thường đều khổ sở chạy tìm miếng ăn từng bữa mà cũng không đủ. Bởi vậy ở làng Tân Phong Hạ mới xảy ra chuyện đem con cái đi cho, đi đợ ở những nhà giàu trên tỉnh, trên Sài Gòn. Nhà của vợ chồng Năm Đực lâm cảnh bi đát đó.

Vào đúng chiều ba mươi Tết, trong lúc nhiều nhà còn có của ăn của để đang rộn ràng lo sắm sửa, chuẩn bị đón ông bà, thì vợ Năm Đực ngồi ôm đứa con gái mười bốn tuổi mà khóc ròng. Chỉ vì con nhỏ không dám ra đường bởi chiếc quần vá chùng vá đụp duy nhất của nó hôm qua bị mất khi cỡi bò trên bờ kinh, lội xuống sông vớt củ co. Nó đã lấy lá sen che thân, chạy về nhà rồi nằm khóc suốt. Thương con, vợ Năm Đực lột chiếc quần độc nhất cho nó mặc, nhưng con Xuyên nhất quyết không chịu. Nó làm sao đành lòng mặc kín khi mẹ mình phải quần bao bố!

Chiều ba mươi tết rồi, nhà không còn gạo, không có gì để cúng ông bà thì còn cam lòng chịu đựng được, chứ còn để cho con gái mười bốn phải ở trường như vậy, làm sao người mẹ vốn thương con hơn thương bản thân mình chịu nổi! Chị ôm con vừa khóc vừa nhìn quanh quất trong nhà, xem coi có thứ gì có thể lấy để may vội cho con chiếc quần mặc Tết? Mà nào còn có gì trong ngôi nhà rách nát và hầu như chẳng còn thứ gì bằng vải mà còn nguyên vẹn cỡ hơn bàn tay. Chị lại khóc.

Cuối cùng Năm Đức từ ngoài bước vô, reo lên như bắt được vàng:

- Có rồi! Có thứ để ăn tết rồi!

Anh cầm chiếc quần vá trước sau mấy lỗ, nhưng trông còn khá tươi tắn, đưa ra trước mặt vợ con như khoe một chiến lợi phẩm:

- Bà và con Xuyên thấy gì đây không!

Chị Năm nhìn lên rồi cau mày:

- Ông lại...

Hiếu ý vợ, Năm Đức nghiêm giọng:

- Thằng này hồng có ăn cắp à ghen!

- Vậy chó ở đâu ông có?

- Trời thương mình bà ơi? Thứ đồ rách này nhà giàu có đem ra đồng cho bù nhìn bán, trong khi mình thì không có mà che thân. Tui mới vừa..

Hiếu ra, chị Năm cười như mếu:

- Té ra có ngày mình cũng phải cầu tới mấy đũa bù nhìn đứng đồng đuổi chim!

Năm Đức hạ thấp giọng như sợ có người nghe:

- Tui đi ngang qua đồng lúa của Biện Chung, thấy hơn chục con bù nhìn đều bận đồ mới, hình như họ cũng cho tui nó ăn tết hay sao đó. Trong số này tui thấy có một con được cho bận chiếc quần còn nguyên, thấy mà thèm. Trong lúc nhiều người không có được cái quần rách để bận mà lũ bù nhìn lại lạnh lặn, sạch sẽ như vậy... Tui vừa tức lại vừa nảy ra ý lột chiếc quần về cho mình bận. Tui làm liền, không ai thấy hết! Cái này cũng là ăn cắp, nhưng ăn cắp của con bù nhìn đứng ngoài đồng giữ lúa thì ai mà hỏi tội, phải hông mình?

Vợ năm Đức cầm chiếc quần lên xem, gật gù:

- Còn tốt lắm, mấy miếng vá này là do ai đó cố tình đắp vô để che mắt thiên hạ, chứ quần còn nguyên, chỉ hơi cũ chút thôi. Đây là nhà giàu họ dư của, đem quần áo còn nguyên cho bù nhìn bận sợ người ta quả nên làm vậy...

Năm Đức phấn khởi, nói đùa:

- Nhờ vậy mình mới có mà bận tết!

Vuốt tóc con gái, chị Năm giọng đầy phấn khởi:

- Có đồ rồi con. Mình không xấu hổ gì khi phải mượn đồ thiên hạ bỏ để bận, miễn sao che được thân thôi. Con hãy bận đi.

Con Xuyên đẩy chiếc quần về phía mẹ:

- Má bận đi, đưa chiếc quần cũ của má đây, con bận được rồi.

Thấy hai mẹ con cứ đùn đẩy qua lại hoài, Năm Đức phải phân xử:

- Con là con gái mới lớn, cần phải lạnh lặn hơn, vậy con cứ bận cái quần này. Mà còn chuyện này nữa...

Năm Đức chợt nhớ ra, anh ngồi xuống nhìn con gái, rồi nhìn vợ, hạ thấp giọng:

- Tui cậy được người nói với nhà phú hộ Bành rồi...

Chị Năm ngạc nhiên:

- Mà chuyện gì?
- Chuyện con Xuyến.

Đến phiên con Xuyến nhìn sưng cha:

- Cha làm gì con vậy?

Năm Đực vỗ đầu con, cười hề hề:

- Lo cho tương lai của mày thôi.

Chừng như nhớ ra chuyện hai vợ chồng từng bàn, vợ Năm Đực reo lên:

- Phải chuyện đó hông?
- Chớ còn chuyện gì nữa!

Rồi anh nói thật nhỏ, như sợ bên ngoài nghe:

- Cậy cục hết hơi người ta mới bằng lòng với điều kiện mười gia lúa lãnh được phải chia cho họ năm gia.

Vợ Năm Đực bực tức:

- Ăn trên đầu trên cổ người ta như vậy mà cũng ăn được sao!

Năm Đực từ tốn;

- Kệ họ. Mình có được lúa ăn Tết là quý rồi. Nhứt là con mình có được chỗ nương thân mà đâu phải ai cũng muốn mà được!

Con Xuyến nghe cha mẹ nói đã hiểu, nó chen vô:

- Con hồng ham vô ở cái nhà đó đâu ba má ơi! Họ ác lắm, đâu có thương yêu gì tôi tớ.

Vợ Năm Đực phải vỗ về con:

- Mình làm tốt, không lười biếng hay tham lam thì họ đâu có gì hung ác với mình. Con đâu có biết, muốn vô làm tôi tớ cho nhà ấy thì cả làng này ai cũng muốn mà đâu có được.

Năm Đực nói thêm:

- Họ muốn người còn phải coi giò coi cẳng. Chỉ có ai là tá điền tốt, nhà ít người thì họ mới muốn.

Xuyến lấy làm lạ:

- Đi ở mà sao khó vậy?
- Bởi họ sợ nhà nào đông anh em thì trong lúc làm việc dễ sanh lòng tham, nhám nhúa của nhà họ tuồn về nhà mình. Ồi, bọn nhà giàu hay đa nghi vậy đó...

Vợ Năm Đực có vẻ mừng thầm:

- Mình nhờ ai nói vô vậy?
- Mụ Sáu Thắm, vốn làm hầu cho bà Bành Ngũ từ lâu đời, rất được lòng tin của chủ. Tui nghe nói ai muốn vô nhà đó ở đợ cũng đều dứt lốt cho mụ. Mụ ta ăn cắt cổ nhưng được việc. Nói là xong. Mụ hẹn mình chiều nay dẫn con nhỏ qua.

Vợ Năm Đực kêu lên:

- Tết nhứt tới nơi, để cho con nhỏ ở nhà ăn tết đã chớ!

Năm Đực cười như mếu:

- Nói tết nhứt mà chạnh lòng. Nhà không còn hột gạo mà tết nổi gì. Cho con nhỏ vô đó sớm thì may ra nó còn có cái ăn cái mặc mấy bữa tết với người ta. Minh thấy không, mấy đứa hầu bên nhà đó đứa nào cũng ăn trắng mặc trơn, đâu như con Xuyên...

Thật tình Xuyên không hề muốn xa nhà, nhất là phải đi ở đợ chỗ nhà giàu đó. Tuy nhiên, nhìn cảnh nhà, hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ, nó không còn ý phản đối nữa. Đến khi nghe cha hỏi:

- Con chịu qua bên đó liền không Xuyên?

Xuyên đã gật đầu ngay:

- Dạ, sao cũng được.

Mẹ nó đưa chiếc quần lãnh mỹ a cũ, nhưng còn lành lặn cho con gái:

- Con lấy quần của má mà bận. Má có cái quần ba con mới đem về...

Xuyên xua tay:

- Con không bận đâu. Của má dành để đi ăn giỗ mà!

Má nó cười gượng:

- Nói mà mắc cỡ. Giỗ quải gì khi nhà không có gạo ăn. Tại má hà tiện nên cái quần bận hơn mười năm rồi chưa rách, chứ người ta đã làm nùi giế từ lâu rồi!

Cổ bắt ép con mặc chiếc quần lãnh, nhưng Xuyên nhứt quyết không nghe, nó nói:

- Con qua nhà người ta thế nào họ cũng cho đồ cũ để bận, lo gì. Má cứ để cái này ở nhà mà bận. Khi nào con có dư con đem dĩa cho má thêm.

Biết tánh con nên Năm Đực bảo:

- Thôi để nó bận chiếc quần tui mới đem về cũng được. Thôi, bà chuẩn bị cho nó đi sớm. Để tui dẫn nó qua.

Vợ Năm Đực không chịu:

- Đưa con gái đi phải để tui chở. Tội nghiệp con nhỏ...

Năm Đực nghiêm giọng:

- Bởi biết tánh bà hay mau nước mắt nên tui mới không để bà đi. Tết nhứt qua đó ôm nhau khóc không khéo người ta lại đuổi về cho coi!

Nghe chồng nói vậy chị mới ngồi im. Nhưng khi Xuyên bước ra khỏi nhà thì hai mẹ con nhào tới ôm chầm lấy nhau khóc ngất. Khiến cho Năm Đực phải gắt lên:

- Đi làm ăn chỗ phải vĩnh biệt đâu mà khóc lóc làm người ta... chịu hồng nổi!

Và rồi anh cũng khóc! Cuối cùng, để chấm dứt cảnh đó, Năm Đực vội kéo tay con gái đi nhanh. Đi khá xa rồi mà con Xuyên còn ngoáy lại nhìn với màn nước mắt tuôn như mưa...

Tới trước cổng lớn rồi mà Năm Đực chưa dám lên tiếng gọi. Phải đứng thật lâu, cho đến khi thoáng thấy bóng bà Sáu Thắm thì Năm Đực mừng rơn:

- Cô Sáu! Cô Sáu!

Mụ Sáu Thắm tuy cũng là người giúp việc, nhưng nhờ làm lâu năm, lại là tay thân tín với bà chủ nhà, nên ăn trắng mặc trơn, quần lãnh, áo lụa, trông chẳng khác gì một phu nhân! Vừa nghe kêu, mụ nhú mày, chẳng khác gì bà Bành Ngũ, hỏi vọng ra:

- Đứa nào đó?

- Dạ, con là thằng Năm Đực đây cô Sáu! Năm Đực...

Lúc đó mụ mới chịu đi ra, hắt hàm hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Chợt nhìn thấy con Xuyên, mẹ nhớ ra:

- Con nhỏ đây hả?
- Dạ, nó đó cô Sáu.

Mẹ nhìn qua Xuyên một lượt, có vẻ hài lòng:

- Coi cũng được. Nhưng mà nó mấy tuổi?
- Dạ, mười bốn.

Mẹ tròn mắt:

- Xác vậy mà mười bốn rồi ư! Lấy chồng còn được...

Ngay phút đầu Xuyên đã không ưa mẹ này rồi, nó nguýt xéo một cái rồi quay đi nơi khác. Bỗng mẹ vỗ đùi một cái, reo lên:

- Tao đổi ý rồi!

Tưởng mẹ từ chối, Năm Đức quỳnh lên:

- Cô Sáu, xin cô...

Mẹ Sáu Thắm bắt chợt chụp lấy vai con Xuyên, xoay tròn nó một vòng, rồi thật nhanh tay sờ lướt qua ngực con nhỏ, sau đó nói liền:

- Xong rồi!

Con Xuyên bị mẹ chạm vào ngực nên bực mình, tính la, nhưng thấy cha lờ mắt, nên nó lặng im, nhưng xem ra ầm ứ lắm. Vừa lúc mẹ Thắm kéo tay nó lôi ngay vào bên trong cổng và nói với lại với Năm Đức:

- Mà đứng đó chờ, để tao vô trình bà chủ một chút.

Mẹ ta kéo Xuyên đi, trong lúc con nhỏ rì rì, như có linh tính điều chẳng lành đang đợi chờ nó bên trong kia. Mẹ ta phải mạnh tay, vừa dụ ngọt:

- Ngoan ngoan để người ta nhận cho làm. Bộ mà tưởng ai muốn vô đây cũng được hay sao...

Nhà lúc này hình như không có ai khác, ngoài một người đàn bà lớn tuổi, dáng phốp pháp, đang ngồi xếp bằng trên bộ trường kỷ. Mẹ Sáu lễ phép:

- Thưa bà...

Bà kia không nhìn lên, hỏi mà không hở môi:

- Gì đó?

- Dạ...

Mẹ Sáu bước nhanh tới, rỉ tai điều gì đó... lúc ấy bà kia mới ngẩng lên nhìn về phía Xuyên:

- Mà nói con nhỏ này?

Mẹ Sáu muốn chứng minh cho lời nói của mình, nên không gì bằng nhanh tay quay sang Xuyên, rồi bắt thần giắt phăng áo con bé ra. Do áo cũ, lại gài bằng nút bóp, nên chỉ cần giắt nhẹ là nguyên hàng nút áo xút ra cả, phơi nguyên cả bộ ngực trần, không có áo lót của con bé.

Chưa kịp kêu lên, Xuyên đã bị đe dọa:

- Đây là bà chủ. Bà chỉ muốn coi mà có bệnh hoạn gì hay không, trước khi được nhận vào làm.

Lúc này con Xuyên mới biết người ngồi trước mắt mình là bà chủ Bành như xưa nay từng nghe nói. Nó hơi sợ nên quên việc ngực mình đang phơi trần ra. Đến lúc chợt nhớ, nó đưa tay kéo vội hai vạt áo lại, thì đã nghe chính bà chủ lên tiếng:

- Mà mười bốn tuổi phải không?

- Dạ...

- Mười bốn mà sao như gái sắp lấy chồng vậy? Hay là có... bậy bạ gì rồi!

Con Xuyên không hiểu nên ngó người ra, mẹ Sáu phải lên tiếng thay:

- Chắc là chưa đâu bà chủ. Hồi này tui có thử bóp...

Nhưng bà chủ vẫn hỏi lại:

- Nào giờ mà có biết... con trai chưa?

Không nghĩ là bà ta hỏi mình, nên con Xuyên không đáp. Mẹ Sáu phải nhắc:

- Bà chủ hỏi mà đó. Nào giờ có biết con trai chưa?

Xuyên ngơ ngác:

- Biết gì?

- Thì... thì... mà có biết mùi đời chưa?

- Mùi đời gì?

Thấy nó ngơ ngẩn quá, mẹ Sáu bực quá:

- Mùi đời mà cũng không biết! Là cái chuyện...

Bà chủ chặn mẹ ta lại:

- Kiểu này là nó chưa biết gì đâu. Chắc tại nó lớn xác!

Mẹ Sáu được dịp tấn công:

- Con biết nhà con nhỏ này. Nghèo, không có ăn, nhưng làm lụng giỏi, có lẽ nhờ vậy nên mau lớn. Bà coi, da nó trắng, tay chân dài, đầu thua gì...

Biết mẹ ta sẽ ca tụng tràng giang đại hải nên bà chủ ngắt ngang:

- Được rồi, đưa nó đi tắm rửa sạch sẽ, rồi chút nữa đưa vô phòng trong cho tao dạy việc.

- Dạ thưa bà, quần áo nó quá dơ dáy...

- Lột ra bỏ hết, lấy tạm đồ mới của đứa nào đó cho nó bận. Rồi kêu thằng thợ may Tư Tăng tới may cho nó mấy bộ đồ tề. Cứ làm theo lời tao. .

- Dạ... nhưng còn thằng cha nó đưa tới, còn đứng đợi ngoài kia.

- Lấy năm đồng cho nó trước. Còn lúa thì vài bữa biểu nó tới lấy.

Dẫn con Xuyên ra sau bếp, bảo nó đứng đợi, mẹ Sáu chạy ngay ra cổng đưa cho Năm Đực hai đồng:

- Bà chịu con nhỏ rồi. Nó đã được nhận. Bà còn nhân đạo gởi cho vợ chồng bảy hai đồng để ăn tết.

Năm Đực không ngờ mọi việc suôn sẻ đến vậy, nhất là được có tiền nữa, anh ta run run đưa tay nhận và riu rít cảm ơn:

- Ôn cô Sáu đời đời vợ chồng con không thể quên. Xin cô Sáu...

Anh ta định ngắt ra một đồng đền ơn, nhưng mẹ Sáu đã giở giọng đạo đức:

- Công ơn gì, giúp vợ chồng bay không hết mà!

Mẹ ta quay đi với ba đồng bạc trong túi. Và trong vài ngày tới, trong số mười gia lúa tiền công ở độ một năm của Xuyên, mẹ lại có năm gia...

2. Chương 2

Khắp chốn nhà quê này mỗi khi nghe tiếng xe chạy qua thì đã biết là xe của ai, thấy đều leo lẻo né tránh để khỏi mang họa, bởi họ đâu lạ gì kiểu chạy xe bạt mạng của cánh tài xế nhà họ Bành! Bà Bành lắng nghe lời giải thích của bà thầy Chín:

- Cái số của cậu Hai nhà này nó phải như vậy. Số bảy vợ thì chạy trời cũng không khỏi nắng. Tránh đi đâu cũng chẳng khỏi. Mà có như vậy thì đường công danh mới hạnh thông, mới phất lên như ngày nay!

Bà chủ Bành thở dài:

- Đã hai ba con rồi mà nào có thấy gì đâu...

Mụ Chín lên giọng:

- Sao không thấy gì bà chủ! Cậu Hai từ thư ký tòa án, nay đã leo lên tới chức biện lý, chớ phải...

Bà Bành chặn lời:

- Ý tui muốn nói là nó càng lên cao thì chuyện nhà nó càng rối thêm. Con vợ lớn nó ghen mắt ăn mắt ngủ, rồi còn đủ thứ chuyện khác nữa. Mà nè, nghe con Sáu nói, bà còn có cách khác nữa phải không?

Mụ Chín hạ thấp giọng:

- Thì như tui nói hôm trước đó. Mà cái này cũng không phải do tui làm được nghe. Phải sự phụ của tui, thầy Tư Sung, ông học được phép này từ bên Xiêm về. Mà nghe nói, xuất xứ của nó cũng từ bên Tây Tạng.

Bà chủ Bành hơi sốt ruột:

- Bữa rồi nghe con Sáu Thắm nói bà cần đưa con gái đồng trinh...

Mụ Chín reo lên:

- Đúng! Vụ này phải có thứ đó mới làm được.

Bà chủ Bà Bành sợ tôi tỏ khác nghe được nên nói thật khê:

- Tính thì có tính. Nhưng sao tui thấy... bất nhân quá!

Mụ Chín trề môi:

- Bất nhân gì bà ơi? Con gái xứ mình mười sáu mười bảy đã lấy chồng hết rồi, có còn trinh tiết được đâu mà giữ với gìn. Mà giữ để làm gì khi đói rã ruột! Tui nói thiệt, nếu tui có con gái tui cũng đem tới...

Thấy mình lỡ lời nên mụ ta ngừng nói, đưa mắt nhìn bà chủ nhà. Bà chủ Bành vẫn nhẹ giọng:

- Tui kiếm được một đứa. Nhưng sao thấy bất nhẫn, chỉ vì nó còn...

- Chắc bà chủ nói nó còn quá nhỏ chớ gì? Bà nên nhớ, vụ này phải gái dưới mười lăm mới làm được nghe!

- Nó mới mười bốn...

Mụ Chín lại reo lên:

- Tui biết ngay mà. Giàu như bà chủ thì cỡ tuổi nào mà không có!

Rồi mụ ta hạ thấp giọng:

- Tui nói rõ hơn để bà hiểu. Để tránh cho cậu Hai có tới bảy bà vợ, thì bà phải tìm một gái đồng trinh tuổi còn nhỏ, dưới mười lăm, để cậu ấy cưới làm nàng hầu. Cưới xong bảo đảm cậu Hai không còn có ý kiếm thêm vợ nữa và đường công danh của cậu cũng sẽ lên như điều cho bà coi!

Bà chủ Bành ra dấu cho mụ Chín giữ lời, bà ta nói:

- Tuy là có lợi cho cả con vợ nó, nhưng con này vốn ghen đến bất kể trời đất, nên việc này tui giao cho bà, phải làm cách nào đó nói cho nó thông, chớ còn...

Mụ Chín cả quyết:

- Tui cam đoan với bà, mợ Hai sẽ không hó hê gì đâu. Tui đã có cách!

Mụ ta ghé tai thì thầm gì đó một lúc, bà Bành ra vẻ hài lòng:

- Được đó bà cố làm gấp đi.

Họ trao đổi thêm, rồi bà Bành móc tiền đưa, rồi còn dặn:

- Khi nào xong chuyện tui sẽ tính thêm.

Mụ Chín cho ngay tiền vào rúi rồi quày quả đi liền. Ra đến ngoài cổng đã gặp tài xế Ba đang lái chiếc Trac-tion trở tới, anh ta đưa tay ngoắc và giục:

- Bà lên xe lẹ đi!

Vừa leo lên xe chưa kịp ngồi yên chỗ thì tài xế Ba đã vọt chạy làm cho mụ Chín bật ngửa, phải kêu lên:

- Chạy gì như quỷ bắt vậy!

Viên tài xế không nói rằng, mặt cứ lạnh như tiền, nhấn thêm ga. Khấp chón nhà quê này mỗi khi nghe tiếng xe chạy qua thì đã biết là xe của ai, thấy đều leo lẹ né tránh để khỏi mang họa, bởi họ đâu lạ gì kiểu chạy xe bạt mạng của cánh tài xế nhà họ Bành!

Chạy một khoảng khá xa, tay tài xế mới lên tiếng:

- Cậu Hai trách bà đó.

Mụ Chín giờ mới hoàn hồn:

- Trách gì mà trách, phải nói ráo nước miếng mới xong chớ bộ.

- Con nhỏ đâu?

Mụ Chín trợn mắt:

- Làm sao có ngay được mà con nhỏ với con to!

Tài xế Ba còn định nói gì thêm nữa thì bỗng có tiếng nói từ băng ghế phía sau:

- Chưa ai dám bắt ông biện lý chờ dài cổ như bà đó nghe, bà Chín!

Giật mình nhìn lại đã thấy quan biện lý Bành Tường. Thì ra nãy giờ ông ta cố tình mọp người phía băng sau, nên khi vội bước lên băng trước mụ Chín không nhìn thấy.

- Dạ bẩm...

Hai Tường xua tay:

- Không dài dòng nữa, kết quả ra sao?

Mụ ta cười cầu tài:

- Làm sao không xong được, bẩm quan...

- Nhưng nó đâu?

Mụ Chín hạ thấp giọng:

- Món hiêm thì đâu thể lộ ra công khai được thầy...

Hai Tường sốt ruột:

- Đừng dài dòng nữa, nó đang ở đâu?

- Ở nhà.

Biện lý Tường nạt lớn:

- Bà giỡn mặt với tui hả?

Đã quen với cảnh bị hù dọa và tăng bốc, nên mẹ Chín vẫn giữ được bình tĩnh:

- Hàng đã nhập về kho của cậu Hai rồi, cậu tha hồ muốn làm gì tùy ý!

Hai Tường la lớn:

- Không xong đâu! Bộ bà muốn cho con chần cái nó xé xác cả tui nữa sao chứ!

- Sao không biết. Nhưng mà...

Mẹ ta chồm ra sau, nói mà ngay cả tài xế Ba cũng không nghe được. Nghe xong Biện lý Tường hài lòng:

- Cũng được.

Tuy nhiên, vốn dè dặt và nề bà vợ chần ở nhà, nên anh ta dặn thêm:

- Nếu vậy thì bà phải làm cho kỹ, đừng để con chần cái đó ồn ào.

- Cậu Hai yên tâm, một khi bà Thầy Chín này ra tay thì có trời mới thoát được thôi. Năm năm luyện phép ở bên Xiêm mà! Bây giờ...

Hiểu ý mẹ ta. Biện lý Tường móc bóp phờ lấy ra tờ giấy oanh (vingt piastre - hai mươi đồng - TG) đưa và dặn:

- Mọi việc êm xuôi sẽ có thưởng thêm.

- Dạ, cảm ơn cậu Hai.

Đến một đoạn đường vắng thì mẹ Chín được thả xuống. Dù phải đi bộ khá xa, nhưng mẹ ta khá hài lòng với số tiền hậu hỉ trong túi. Lúc này người mẹ ta nghĩ đến chính là vợ Hai Tường, nhân vật mà cả bà chủ Bành và Hai Tường đều ngán khi đối đầu! Nhưng với mẹ ta thì đó là chuyện nhỏ.

Bằng chứng là sau đó một giờ, mẹ ta chờ Minh Nguyệt, vợ Hai Tường ở ngay đầu chợ. Khi vừa định bước lên chiếc xe song mã, vợ Hai Tường đã nghe có ai đó gọi mình, quay lại bắt gặp mẹ Chín, Minh Nguyệt cau mày:

- Bà kêu tui?

Mẹ Chín khúm núm:

- Dạ, bẩm vợ Hai...

Nhìn thái độ mẹ ta Minh Nguyệt đoán biết là có chuyện gì đó, chị ta nhát gừng:

- Có chuyện gì cứ nói!

- Dạ, có chuyện này... Nhưng e không tiện...

Ra dấu cho mẹ leo lên xe, Minh Nguyệt bảo:

- Xe mui kiếng, nói gì bên ngoài cũng không nghe.

Đã vài lần nói chuyện với người phụ nữ này, nhưng mẹ Chín vẫn không thể nào ưa được chị ta. Bởi con người này vừa lạnh lùng, vừa nham hiểm hơn cả những gì loại người như mẹ từng gặp. Tuy nhiên, lần này mọi thứ đang có lợi thế nghiêng về phía mẹ, nên Mẹ Chín chưa vội nói khi đã bước lên xe rồi. Phải đợi đến khi cô ả lên tiếng:

- Chuyện gì nói mau, tui còn có công chuyện.

Lúc này mẹ Chín mới từ từ nói:

- Chuyện vợ bé của cậu Hai.

Quả là phát đạn duy nhất đã bắn trúng ngay đích. Minh Nguyệt đổi ngay thái độ:

- Bà biết chuyện gì, nói mau coi!

Đâm bị thốc, chọc bị gạo vốn là nghề của mẹ, nên đợi cho đối thủ sốt ruột mẹ mới nhẹ giọng nói:

- Tội nghiệp vợ Hai, mới ngày đã ở ngay trong nhà mà vợ còn chưa hay biết!

Vốn nóng tính, nên Minh Nguyệt làm sao chịu đựng nổi, chị ta gắt lên:

- Có gì nói tui nghe coi, cái bà này!

Đến lúc đó mẹ Chín mới giảng đôn quyết định:

- Vợ bé cậu Hai đang ở ngay trong nhà mẹ, mà mẹ không hề hay biết.

- Cái gì! Bà nói...

Cô ả run lên, chụp lấy vai mẹ Chín, khiến mẹ rung mình. Không ngờ cô ta vừa dữ dội lại vừa có sức khỏe hơn người, chỉ cần một cú chụp đã làm cho một bên vai mẹ ta đau điếng.

- Ai? Nói mau!

- Đây tớ trong nhà này!

Câu nói như nhát búa tạ đập vào đỉnh đầu, khiến Minh Nguyệt choáng váng. Ồ ta phải hỏi lại:

- Bà vừa nói... nói gì?

- Tôi nói con đây tớ, con hầu non còn mơn mớn xuân tình trong nhà này chính là vợ bé cậu Hai!

Bất chợt Minh Nguyệt phá lên cười, khiến cho lão già Hai đánh xe ngựa ngồi phía trước cũng phải giật mình quay lại. Lúc này, sau khi cười xong, Minh Nguyệt đã nói lớn:

- Chuyện đó chiêm bao cũng không có!

Mẹ Chín nghiêm giọng:

- Chuyện khó tin mà có thiệt mới khiến mẹ phải đau tim chó!

Rồi mẹ ta hạ thấp giọng:

- Nếu muốn chứng kiến tận mắt thì mẹ phải cần tới tui.

Mẹ nheo mắt một cách trịch thượng, khiến Minh Nguyệt phát cáu, nhưng không dám lộ ra mặt, phải dịu giọng:

- Có gì bà cứ nói...

- Mẹ Hai...

Hiểu ý con người chỉ biết có tiền này, Minh Nguyệt nói ngay:

- Cho bà hai chục, bà nói rõ nghe coi!

Mẹ Chín cười cầu tài:

- Mẹ Hai có tiếng là xài kỹ, nhưng chuyện này phải khác... Cậu Hai cho tui gấp đôi mà tui còn không giữ kín được. Huống hồ...

- Chồng tui cho tiền bà, biểu ém nhẹm chuyện này?

- Tui đâu nói gạt mẹ.

- Vậy ông hứa cho bao nhiêu?

Đưa lên bốn ngón tay, mẹ Chín nói khê:

- Bốn chục!

Minh Nguyệt kêu lên:

- Bà có biết bốn chục đồng mua được mấy trăm gạo lúa không?

- Dạ biết, nhưng cái đó...

Mụ ta cố tình nhìn đi nơi khác, khiến cho Minh Nguyệt đành phải hạ giọng theo:

- Thôi được, vậy bà lấy năm chục được không! Đó là vì tui muốn biết ngay, chớ còn dò tìm thì đâu có khó gì...

Mụ Chín phán một câu mà sắc mặt tỉnh rụi:

- Con Xuyên, con hầu mới của bà chủ Bành. Con đào tơ mới mười bốn tuổi...

- Thánh thần thiên địa ơi!

Cô ả nghiêng rặng treò treò và gần như không còn thở được nữa...

3. Chương 3

Bà ta thoát chạy ra ngoài có lẽ vì quá sợ. Nhưng Minh Nguyệt thì lại nghĩ khác, nên ả ta lao theo, con dao đâm máu còn trên tay. Chạy được trên chục thước thì bà Bành phát hiện cô con dâu đang đuổi theo. Sau cuộc bàn thảo giữa bà chủ Bành, mụ Sáu Thấm và mụ Chín, người thực hiện cuối cùng là Sáu Thấm. Với hai chục đồng nhận thêm từ bà chủ, Sáu Thấm đã hứa chắc nịch:

- Việc giao cho Sáu này làm thì chắc như bấp!

Mụ ta đi thẳng vô buồng của chủ, nơi con Xuyên đang bị giam lỏng hơn mười ngày rồi. Vừa thấy mụ xuất hiện, con bé đã mừng rơn:

- Bà Sáu, cho con về nhà đi!

Nhìn con nhỏ mặc bộ quần áo mới vừa vắn, màu sắc tươi sáng, mụ Sáu buộc miệng khen:

- Mèn ơi, nhìn không ra con Năm Đực!

Xuyên không màng, nó lặp lại câu nói:

- Cho con về nhà đi bà Sáu!

Chỉ bộ đồ trên người nó, Sáu Thấm nghiêm giọng:

- Mày biết đồ đang bận là của ai không! Còn cơm mày ăn nữa, hỏm rầy mày no đủ, sung sướng là nhờ ai không?

- Nhưng con nhớ nhà, nhớ ba má con quá bà Sáu ơi! Mà sao người ta nhốt con hoài trong này vậy bà Sáu.

Rất tâm lý, Sáu Thấm ôm ấp, vuốt ve con bé:

- Ai nhốt con làm gì. Đây là phòng dành cho khách của bà chủ, chỉ khách quý mới được ngủ. Vậy mà con ngủ hỏm nay thì sướng như tiên rồi, còn muốn gì nữa!

- Con muốn ra ngoài, con muốn đi làm, chớ không muốn ăn rồi ngủ như vậy. Buồn lắm bà Sáu ơi!

- Buồn gì mà buồn. Người ta cho con như vậy là muốn con nhả nắng, nhả bớt mùi phèn, rồi làm cô, bà với người ta!

Xuyên nào hiểu gì những lời mụ Sáu nói, nó chỉ biết khóc lóc, năn nỉ:

- Con muốn về nhà thôi.

Buộc lòng mụ Sáu phải gắt lên:

- Ba má mày lấy của người ta mấy chục gạ lúa, cả năm tiền công rồi, mày về nhà rồi có để trả lại cho người ta không?

Đang khóc mà nghe nhắc tới những điều đó con Xuyên ngưng khóc liền. Nó giương mắt nhìn mụ Sáu như cầu cứu. Hiểu ý, Sáu Thấm xoa dịu:

- Ngoan ngoan nghe lời đi, rồi cuộc đời sẽ sung sướng. Hiện nay đang còn Tết, nhà chủ đang bận rộn nên chưa tiện cho con về thôi. Chờ qua ít bữa, khi nào con muốn về thăm ba má thì xin phép, bà chủ cho liền!

Xuyến hết khóc, nhưng nó vẫn thắc mắc hỏi:

- Rồi người ta cho con làm gì? Chuyện gì con cũng làm được hết, nhứt là chuyện ngoài đồng như mò cua, bắt ốc.

Sáu Thắm cười ngất:

- Con nhỏ khùng hết biết! Đây là nhà giàu, họ ăn gạo thơm, cá tôm con lớn, thịt thà nguyên ký, làm gì có chuyện mò cua bắt ốc. Yên tâm đi, vài bữa bà chủ cho theo hầu, hoặc có thể là cho theo giúp việc cho cậu Hai ở Sài Gòn. Mà thích ở Sài Gòn không?

Xuyến lắc đầu nguây nguậy:

- Con hông thích Xà Gòn đâu!

- Sài Gòn chớ Xà Gòn gì! Đó là nơi mà ai cũng mơ được một lần đi tới. Mà có điên mới chê chỗ đó!

- Con chỉ muốn ở nhà thôi.

- Bây giờ lại đây!

Mụ ra lệnh làm cho Xuyến ngạc nhiên giương mắt nhìn. Lúc ấy Sáu Thắm đưa cho nó gói quần áo:

- Đây là số quần áo mới may theo số đo bữa trước thợ may đã đo cho con. Từ nay con phải bận những thứ này, bỏ hết quần áo đang bận, nhất là số quần áo cũ.

Mụ chủ động lôi từ trong túi vải ra đến bốn bộ đồ mới toanh, mà bộ nào cũng màu sắc rực rỡ, tơ lụa bóng loáng. Xuyến ái ngại:

- Con đâu quen bận mấy thứ này. Con sợ...

- Con này khùng quá đi, đồ mặc tiền này chỉ nhà giàu mới may được. Tao thèm mà còn chưa rớ nổi đây!

Quả là đẹp. Từ lâu nay nhìn con nhà giàu mặc, Xuyến thèm một lần được ướm thử... Vậy mà sao giờ đây được có nó trong tay, Xuyến lại không ham. Có lẽ đầu óc nó đang chỉ có một nỗi nhớ nhà, nhớ cha mẹ...

Sáu Thắm phải nhắc:

- Con thay bộ màu hồng này đi, nó hợp với da con lắm.

Xuyến lắc đầu:

- Đồ con đang bận còn sạch mà.

- Con này hay cãi. Tao biểu thì thay liền đi, rồi còn đi gặp bà chủ nữa.

Chẳngặng đừng, Xuyến phải đi thay đồ. Lát sau nó vừa bước ra thì Sáu Thắm đã kinh ngạc thật sự:

- Con này không ngờ đẹp như tiên nga vậy!

Trong phòng tắm kín đáo, ngẫu nhiên Xuyến nhìn được mình trong đó, nó cũng giật mình nhìn sững và kêu lên khê:

- Mèn ơi!

Mụ Sáu bước tới vịn vai Xuyến, xoay nó đi một vòng, rồi không cầm lòng được:

- Tao thấy mà còn mê nữa là...

- Bà Sáu, bà nói ai vậy?

- Thì mà chớ còn ai! Con nhỏ mới mười bốn mà sao nở nang y như gái mười tám hai mươi, nhìn mà phát ham!

Xuyến thẹn đỏ mặt:

- Bà Sáu! Sao bà nói con vậy...

Mụ sờ vô ngực nó, làm cho Xuyến hoảng hồn, bước thụt lùi và kêu lên:

- Bà Sáu!

Sáu Thắm chặc lưỡi:

- Con nhỏ ngon thiệt! Điều này chắc cậu ấy chết cho coi.

Xuyến ngơ ngác:

- Bà Sáu nói cái gì vậy?

Biết mình lỡ lời, mẹ ngừng lại nhưng đôi mắt vẫn không rời bộ ngực no tròn của con bé, như muốn ăn tươi nuốt sống. Phần Xuyến, tự dưng nó cảm thấy sợ, vội đưa tay ôm lấy ngực rồi ngơ ngác nhìn quanh như cảm thấy có ai đó đang nhìn nó...

Qua cơn sững sờ, mẹ Thắm trở về thực tế, vội hỏi:

- Mau đi, chải đầu cổ cho thơm tắt, rồi xúc một chút dầu thơm vô!

Xuyến xua tay lia lịa:

- Con hông biết xài dầu thơm đâu. Xúc dầu vô là con chết liền đó!

Xuyến đi chải đầu, nhưng cứ nhìn ngắc hoài trong kiếng, đây là lần đầu tiên trong đời Xuyến biết thế nào là soi gương. Nhất là với bộ đồ mới, may vừa khít thân hình. Chính nó cũng ngạc nhiên về thân thể mình, tại sao nó nở nang cỡ này? Từ nào do chưa bao giờ soi gương, nên Xuyến không thể ngờ, nhất là bộ ngực và cái mông, nó y như mấy chị lớn...

Bà chủ Bành đột ngột bước vô làm cho cả Sáu Thắm và Xuyến đều giật mình. Mẹ Sáu nói lí nhí:

- Chút xíu nữa... con sẽ...

Bà chủ hấp tấp:

- Lẹ lên đi, coi bộ con vợ thằng Hai...

Nói tới đó chợt bà nhìn Xuyến rồi hạ giọng đủ cho Sáu Thắm nghe:

- Làm sớm hơn chút đi, con Minh Nguyệt nó hay chuyện rồi.

Bà quay sang Xuyến, giọng nhỏ nhẹ:

- Mấy bữa nay bà bận lo Tết nên quên con gái đi. Đúng ra phải cho con về nhà ăn Tết mấy hôm rồi trở lại.

Nghe bà ta nói Xuyến mừng rơn:

- Bà cho con về hả bà!

- Chuyện đó đâu có gì mà cho với không cho. Được rồi, sau bữa tiệc này ta sẽ cho con về nhà chơi.

Mừng quá Xuyến quên rằng mình là kẻ tội đồ, nó nhảy dựng lên:

- Sướng quá, được về nhà rồi!

Bà chủ Bành bảo mẹ Sáu:

- Kêu mấy đứa nó đem cho tao hai ly nước cam.

Hình như nước cam vắt đã chuẩn bị sẵn, nên mẹ Sáu vừa gọi đã thấy bưng lên ngay. Và trước sự ngạc nhiên của Xuyến, bà bảo đặt một ly trước mặt bà, còn ly kia ngay trước mặt con bé.

- Uống đi con. Coi như đây là quà bà cho con, mừng con được về nhà.

Con Xuyến luyến quỳnh thấy rõ:

- Con hông... hông biết. Con hông dám...

Giọng bà chủ Bành đầy tình cảm:

- Con đừng làm vậy bà không chịu. Thương con là con nhà nghèo nhưng giỏi giang, hiếu thảo, lại đẹp người đẹp nết nên bữa nay ta nói thiệt lòng, ta muốn nhận con làm con nuôi. Con chịu hông thì nói, rồi ta sẽ nói chuyện với ba má con sau.

Xuyến ngơ ngác nhìn bà, không tin những gì bà nói. Phần nữa, nó ngỡ như mình đang chiêm bao... Thấy nó như vậy, mẹ Sáu nói thêm vô:

- Sao không cảm ơn bà chủ đi!

Xuyến luống cuống hơn:

- Dạ... con... con không...

Sợ nó nói bậy bạ, mẹ Sáu liền nói thay:

- Được bà chủ thương tình, hạ cố là phước đức ba đời nhà nó, nên nó rạp đầu xin cảm ơn bà chủ!

Mẹ ta đẩy con bé tới trước mặt chủ, giục:

- Lạy bà chủ ba lạy đi con!

Trong lúc Xuyến còn chưa biết làm gì thì bà chủ Bành đã đỡ lời:

- Không cần đâu con. Bây giờ con uống với mẹ Bành ly nước này, coi như lễ nhận lời. Từ nay kêu ta là mẹ!

Không đợi nó bưng, mẹ Sáu đã ấn vào tay nó và hỏi:

- Uống đi, lẹ lên!

Xuyến không còn cách nào hơn đã phải bưng ly nước cam uống từng ngụm nhỏ. Mẹ Sáu lại giục:

- Uống một hơi đi!

Xuyến uống một hơi hết ly. Đây là lần đầu tiên con nhỏ con nhà nghèo này biết vị ngon của một ly nước cam tươi uống theo kiểu này. Uống xong nó đứng ngây người ra, lúc đó bà chủ Bành kéo tay nó lại gần:

- Đưa má coi con dâu... à mà con gái má đẹp đến cỡ nào.

Quả tình bà cũng không ngờ Xuyến quá đẹp như thế này. Dưới mắt bà hơn mười ngày trước thì Xuyến chỉ là con bé gọn gàng, xinh xắn ở mức coi được thôi, không ngờ chỉ cần khoác lên người bộ quần áo lụa là thế này đã hoàn toàn đổi khác. Bà phải buột miệng khen:

- Oh đẹp quá!

Xuyến then đỏ mặt, nó cúi xuống vờ vờ tà áo, càng làm cho nét duyên dáng tăng thêm lên. Bỗng nó như đứng không vững, lảo đảo... bà chủ Bành nháy mắt cho mẹ Sáu:

- Lo cho nó.

Bà nói xong bước vội ra ngoài, không cần biết Xuyến đang bị chuyện gì. Còn lại mẹ Sáu, mẹ không ngạc nhiên về chuyện đột ngột xảy ra này, đưa tay đỡ lấy lưng con bé, rồi nhẹ nhàng đặt nó xuống giường.

Ngoài trời bóng tối đang trùm lên vạn vật... Tiếng kêu của con chim lẻ bạn vang lên lạc lõng rồi chìm trong im lặng...

Khi biết chắc Xuyến đã chìm sâu vào cơn mê, lúc ấy mẹ Sáu mới im lặng rút lui ra khỏi phòng. Và hình như đã có sự sắp đặt, nên liền khi ấy có một bóng người xuất hiện rất nhanh, len vào phòng rồi đóng nhanh cửa lại.

Người vừa vào đó đứng sững trước tấm thân lồ lộ của Xuyến. Anh ta phải mất vài chục giây mới định thần và kêu lên khê:

- Tuyệt trần!

Anh ta chính là Hai Tường, là quan biện lý về từ Sài Gòn! Và anh ta như ngây dại trước tấm nhan sắc băng trinh. Mỗi anh ta run run trước khi dần tới từng bước... từng bước... Tấm thân anh ta phủ lên thân thể đáng thương kia và...

Chợt có tiếng đẩy mạnh cửa, rồi một tiếng gầm lên xé màn đêm:

- Khốn nạn!

Vợ Hai Tường xuất hiện như con ác quỷ. Ầ ta gầm lên:

- Tao biết mà!

Và như con hổ đói, ả nhào tới kéo chồng ra, khiến cho Hai Tường mất thăng bằng té ngã xuống sàn nhà.

Chỉ tội nghiệp cho Xuyên, lúc ấy nó vẫn còn hôn mê, nhưng đã bị con cọp cái nắm tóc lôi dậy, đánh tới tấp vào mặt. Vừa đánh ả ta vừa gào lên:

- Tao giết mày, con... chó!

Bị đánh tới tấp đến như vậy mà Xuyên vẫn chưa tỉnh, có lẽ do thuốc mê trong ly nước cam quá nhiều.

Phần Hai Tường, dường dường là một biện lý, mỗi cái trừng mắt của anh ta thì nhiều người muốn rụng tim, nhưng giờ ấy trông anh ta thảm hại vô cùng. Vừa xốc lại quần áo, anh ta vừa lồm lết nhìn bà vợ dữ, rồi từ từ phi bước. Tuy nhiên, vừa ra đến cửa phòng đã nghe một tiếng quát:

- Ông đứng lại đó!

Hai Tường như bị thôi miên, đứng im và chờ đợi. Minh Nguyệt bỏ con bé ra, bước lại gần chồng, gắng từng tiếng:

- Muốn cưới nó làm vợ bé hả! Được, để tui cho ông toại nguyện!

Ầ ta lại tiếp tục quay sang hành hạ Xuyên. Lần này con bé bị lột hết quần áo ra, hai tay bị trói gô ra sau, còn tóc thì bị quất vào thành giường và cột chặt. Ầ đánh đến một lúc thì chùng như mỏi tay, vội chuyển sang hình thức khác với mấy miếng vỏ sò riêng mang theo sẵn.

Thịt da non nớt, trắng phao của Xuyên phải hứng chịu những cái cào mạnh bằng vỏ sò riêng. Mỗi cái cào là để lại những vết máu tươi ra. Xuyên bàng hoàng tỉnh lại. Con bé gào lên:

- Má ơi!

Tiếng kêu của nó vọng lên trong đêm trường, nghe thê lương, đau lòng... Nhưng trước sau gì cũng chẳng có ai đến cứu. Mặc dù trong ngôi nhà lớn đó lúc ấy có nhiều người nghe và hiểu chuyện, nhưng vì sợ uy quyền của vợ Hai Tường, nên họ đều im lặng, chịu đựng...

Chỉ có người duy nhất trong nhà không hay chuyện gì đang xảy ra. Người ấy là bà chủ Bành. Nguyên do là khi ngủ bà ta thường dùng hai cục bông gòn nhét lỗ tai và dùng khăn đen che mắt cho dễ ngủ. Nên khi tiếng la hét vang lên ở phòng con Xuyên ngủ bà hoàn toàn không hay. Mãi đến khi có tiếng gọi lớn của Sáu Thắm ngoài cửa:

- Bà chủ ơi, nguy cấp rồi!

Lúc ấy bà mới tốc chạy ra thì thấy mẹ Sáu lynch quỳnh:

- Mợ... mợ Hai... giết... giết... con Xuyên rồi!

Mẹ ta chạy trước, bà chủ Bành chạy theo sau. Khi họ đẩy cửa phòng bước vô thì cũng là lúc máu trong miệng con Xuyên trào ra.

- Con quỷ cái kia, mày có buông tay ra không!

Quay lại nhìn thấy mẹ chồng, nhưng Minh Nguyệt vẫn không buông con Xuyên, mà lại gầm lên:

- Chính má thị thiêng cho thằng chồng tui làm chuyện bỉ ổi này! Chính má xui biếu!

Là người bày mưu thật, nhưng mục đích của bà là chỉ nhằm cho con trai lấy được gái đồng trinh, hầu có được vận may, phá được cuộc đời nhiều vợ của Tường, chứ đâu hề muốn cuộc hành hung đổ máu này. Do vậy bà không còn suy nghĩ, đã lao tới chụp lấy tóc Minh Nguyệt kéo giật ra, khiến cho ả ta té ngã, kéo theo cả con Xuyên.

- Á...!

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên. Lúc ấy đang đứng gần đó nhìn thấy rõ nên Sáu Thắm cũng thét lớn:

- Trời ơi, con Xuyên!

Mụ ta thấy con dao đang cắm trên tay Minh Nguyệt đã xuyên qua bụng con bé. Máu trào ra đỏ cả nền nhà. Lúc này vợ Hai Tường cũng thét lên:

- Tui... tui không!

Ả ta muốn nói rằng con dao trên tay mình là dùng để cắt tóc tình địch chứ không phải để đâm chết nó. Nhưng bà chủ Bành lúc ấy đã nhìn thấy, bà kinh hoàng gào lên:

- Bớ người ta! Bớ...

Bà ta thoát chạy ra ngoài có lẽ vì quá sợ. Nhưng Minh Nguyệt thì lại nghĩ khác, nên ả ta lao theo, con dao đâm máu còn trên tay. Chạy được trên chục thước thì bà Bành phát hiện cô con dâu đang đuổi theo. Bà hoảng hốt kêu lên:

- Giết người! Bớ người ta...

Bà chưa kêu trọn câu thì lập tức bị ngay lưỡi dao xuyên từ sau lưng ra trước ngực!

Mọi việc diễn ra quá nhanh nên lúc ấy dù đang có mặt tại hiện trường, nhưng biện lý Tường cũng chẳng làm sao can thiệp kịp. Khi anh ta chạy đến nơi thì bà mẹ chỉ còn kịp kêu lên một tiếng:

- Con...

Rồi tắt thở.

4. Chương 4

Nghे tiếng kêu thét của vợ, lúc ấy Năm Đực mới bé xốc con lên. Một cây tre nhọn xuyên từ lưng thấu qua ngực của Xuyên. - Ba má ơi, cứu con!

Tiếng kêu ai oán, thống thiết đó vang lên đến lần thứ ba thì vợ Năm Đực mới choàng dậy. Chạy ra lay chồng:

- Ông à, dậy coi ai kêu gì ngoài kia kìa!

Năm Đực hồi chiều nhậu bên đám giỗ nhà hàng xóm mãi đến nửa khuya mới về, nên giờ này hơi men còn chũnh choáng, nghe vợ kêu mà chỉ ậm ừ. Mãi khi bị vợ kéo tóc thì anh mới bật dậy, ngơ ngác:

- Cái gì vậy?

Lúc đó tiếng kêu càng rõ hơn:

- Ba má ơi, cứu con với!

- Trời, con Xuyên!

Vợ Năm Đực phóng cái rẹt xuống giường, lại ngay mở cửa sổ nhìn ra mấy bụi chuối rậm rạp.

- Cứu con với má ơi!

Không còn nghi ngờ gì nữa, chị vừa chạy vừa gọi chồng:

- Ra coi con nhỏ bị sao ngoài kia kìa!

Hai vợ chồng chạy nhanh ra đó, nhưng bóng tối bao trùm, xòe bàn tay hầu như không thấy, nên nhất thời họ chưa phát hiện ra gì. Vợ Năm Đực phải lên tiếng:

- Con phải hông Xuyên?

Im lặng. Đến lượt Năm Đực kêu lớn:

- Phải con không Xuyên.

Bấy giờ họ mới nghe những tiếng rên phát ra từ phía bờ ruộng cách đó không xa.

- Tới đó coi đi ông!

Bờ ruộng xạ vào mùa khô chỉ còn trơ lại gốc rạ nên bầu trời tối cũng có thể nhìn được. Họ không phát hiện hình bóng ai. Vợ Năm Đức lại gọi lần nữa:

- Con ở đâu vậy Xuyên?

Vẫn không có tiếng đáp lại. Chị Năm giục chồng:

- Ông vô đốt cây đèn ra đây coi!

Năm Đức chạy đi ngay. Cũng vừa lúc đó chợt tiếng rên lại tái hiện. Lần này ở cách xa hơn, chừng như người rên đang đi về hướng xóm nhà phía trước.

Không đợi chồng trở ra, chị Năm vừa chạy theo, vừa kêu trong nỗi sợ hãi, khổ đau:

- Có chuyện gì vậy Xuyên? Con chờ má với...

Chị chạy bán sống bán chết, bị ngã đau điếng mấy lần mà vẫn đứng dậy, cố chạy tiếp. Tiếng rên, khóc vẫn còn nghe rõ phía trước, khiến cho chị Năm càng sốt ruột hơn.

- Xuyên ơi!

Miệng kêu, chân chạy, bỗng chị Năm giẫm phải vật gì đó, té sấp tới trước. Cú té khá đau, nhưng khi tay chị chạm vào vật đang nằm dưới bụng mình thì vợ Năm Đức kêu thét lên! Tiếng kêu to đến nỗi Năm Đức đang chạy cách gần trăm thước cũng phải giật mình. Anh chạy thục mạng tới nơi thì nhìn thấy vợ vẫn còn nằm sấp đó, nhưng mặt thì ngẩng lên với nét sợ hãi đến tột cùng.

- Có sao không!

Anh ta vừa hỏi mấy tiếng đó thì chợt nhận ra có một người nữa nằm bên dưới vợ mình. Năm Đức kêu lên:

- Ai vậy bà!

Vợ anh ta chỉ thều thào không ra lời, tay thì ra dấu gì đó. Đến khi soi đuốc thì Năm Đức mới hiểu. Vợ anh ta bảo gỡ vật gì đó dưới chân mình. Năm Đức phải cúi xuống thì mới nhận ra một bên chân vợ đang bị dính vào một cái bẫy của ai đó gài bắt trộm.

Khó khăn lắm mới gỡ được bẫy ra, nhưng khi đỡ được vợ lên thì Năm Đức sửng sốt:

- Con... con Xuyên!

Người nằm sấp dưới ruộng chính là Xuyên. Lúc ấy chị Năm cũng đã nhìn thấy, chị gào lên:

- Xuyên ơi!

Ôm con vào lòng, chợt một lần nữa chị Năm hốt hoảng, bởi tay chị vừa chạm vào một vật nhọn nhô ra từ ngực con bé. Và...

- Máu! Máu mình ơi!

Nghe tiếng kêu thét của vợ, lúc ấy Năm Đức mới bế xốc con lên. Một cây tre nhọn xuyên từ lưng thấu qua ngực của Xuyên.

Đưa ngón tay để ngang mũi con, Năm Đức chết điếng. Bởi Xuyên đã chết tự bao giờ rồi!

- Xuyên ơi! Má nè con!

Nghe vợ gào khóc thảm thiết, Năm Đức muốn ngăn lại, nhưng anh không còn sức đâu nữa để lên tiếng. Mãi đến khi thấy vợ sấp đập đầu vô bờ đất, anh mới kéo chị về phía mình, giọng khàn đặc:

- Nó chết rồi mình à!

Không tin điều đó, nên chị Năm cứ tiếp tục gào khóc. Giữa đêm trường, tiếng khóc vang đi rất xa. Có lẽ vì thế nên có tiếng chó sủa từ trong xóm, rồi một lát sau, có nhiều bước chân đi về phía họ.

- Có chuyện gì mà ban đêm ban hôm om sòm ngoài này vậy?

Giọng của hương quần Xì nghe là nhận ra liền, nên Năm Đực vội kêu lớn:

- Vợ chồng tui đây hương quần ơi. Năm Đực đây!

Hương quần Xì đi cùng với hai dân đình nữa, tất cả họ còn nồng nặc mùi rượu. Khi lại gần, chừng như nhận ra Năm Đực nên hương quần hỏi lớn:

- Mày ăn cắp lúa người ta hay sao mà giờ này ở đây?

Đang đau buồn mà nghe hỏi vậy, chị Năm nạt ngang:

- Con tui bị giết đây nè!

Năm Đực bình tĩnh hơn:

- Con gái tui bị người ta giết chết bỏ nằm đây, hương quần cứu giùm nó với!

Quần Xì bước tới, đưa đèn pin soi vô xác chết rồi không cần nhìn kỹ, đã nói ngay:

- Bị chông tre đâm lủng như vậy là... đi đâu đó ban đêm, lọt xuống hầm chông, chớ ai mà giết!

Hắn quay sang tên lính tuần bên cạnh, hất hàm nói:

- Hai đứa bây lấy cán khiêng con nhỏ về nhà làng, để sáng mơi tao coi. Mau lên!

Họ làm rất nhanh. Đến khi họ khiêng đi khá xa rồi chị Năm mới kịp gào lên:

- Trả con tui đây!

Chị lao tới và bằng sức mạnh của người mẹ muốn giành lại con, chị giành lấy Xuyên từ tay hai tên lính tuần, vác chạy nhanh về nhà mình. Năm Đực cũng bất ngờ trước hành động của vợ, anh chỉ còn biết đi bước dài theo sau.

Trời lúc đó đã gần sáng...

Móc túi lấy tờ hai chục đồng đưa cho hương quần Xì, vợ Hai Tường hạ thấp giọng nói, như sợ có người nghe thấy:

- Chú giỏi lắm, để rồi tui nói ông biện lý thưởng thêm. Mà nè, nhớ là phải kín miệng. Hễ có bất cứ điều gì lọt ra ngoài thì chẳng những cái chức hương quần của chú mất, mà cái mạng già của chú cũng... không còn!

Hương quần Xì vốn quen nghe những lời đe dọa như vậy nên khúm núm thưa:

- Dạ bẩm bà, tui đâu có ăn gan trời mà dám...

- Tốt lắm, vậy hãy về đi. Nhớ đi cửa sau, đừng để ai nhìn thấy.

Đợi cho quần Xì ra hồi lâu, Minh Nguyệt cũng lấy dũ ra theo. Ra vừa tới cửa phòng nhìn thấy đứa người làm đứng quay lưng, ả dặn:

- Tao đi, trong nhà có ai hỏi thì nói tao đi chùa, chiều mới về.

- Làm ác rồi đi chùa để xóa tội hay sao!

Vừa trả lời con người hầu vừa quay lại và...

- Á!

Một tiếng thét vang lên, vừa lúc Minh Nguyệt lao đảo, lui mấy bước. Trước mặt y thị không phải là con người hầu bình thường, mà là người với gương mặt trơ xương. Một chiếc đầu lâu trên thân mình bằng xương bằng thịt!

Trong lúc Minh Nguyệt cứ lùi dần vào phòng mình, thì người kia cũng bước dần theo. Cho đến khi cả hai lọt vào phòng thì cánh cửa phòng cũng tự động đóng sầm lại. Bấy giờ một giọng sắc lạnh lại cất lên:

- Một ngàn chùa cũng không rửa sạch tội lỗi của mày, vậy thì đi làm gì cho bản nơi thiêng liêng đó! Hãy ở đây chơi với tao, vui hơn.

Minh Nguyệt chân thì muốn bước lùi thêm nữa, nhưng lúc đó đã đụng thành giường, nên một cách tự động, ả ta ngồi phịch xuống, người bắt đầu run như cây sậy.

- Lúc giết người mày đâu có run!

Lúc này bản năng tự vệ đã khiến Minh Nguyệt thốt lên được:

- Tôi... tôi không làm gì. Tôi xin...

Nói tới đó ả chấp tay lạy tới tấp về nhiều hướng, trong lúc con hầu cất tiếng cười rồi bắt thần nó ngồi xuống cạnh, đưa tay chụp lấy vai ả:

- Phải lạy tao thì mới đúng, lạy chi lung tung vậy.

Minh Nguyệt cảm thấy toàn thân lạnh như băng, ả run lập cập:

- Dạ... dạ...

Vừa nói ả vừa cúi sát người xuống, lạy dài. Rồi từ đó không ngóc đầu lên được nữa. Giọng sắc lạnh vẫn tiếp tục:

- Được lắm, cứ quỳ mọp như vậy đi. Tao khoái trò chơi này. Chừng nào chán tao lại đổi cho trò khác.

Bỗng ngay lúc đó từ bên ngoài có tiếng người hỏi lớn:

- Làm gì kêu la vậy mợ Hai?

Giọng của Năm Hùm, người làm công thân tín trong nhà. Hắn từ nhà sau chạy lên khi đang làm thịt chó, tay chân còn dính đầy máu me. Chẳng biết có phải do hơi của máu chó dính tay hắn mà trong phòng chợt Minh Nguyệt hóa giải được thể quỳ và người trước mặt ả cũng tự nhiên bật ngửa ra rồi nằm im.

- Có chuyện gì mở cửa ra, tui giúp cho mợ Hai ơi!

Minh Nguyệt lúc này đã có thể lên tiếng được:

- Cứu... cứu tao!

Hai Hùm kéo mạnh cánh cửa phòng. Anh ta nhìn thấy người nằm dài dưới sàn nhà thì kêu lên:

- Con Diêu mà!

Con hầu lúc này với cái đầu lâu trên cổ giờ đây đã trở lại là một đứa bình thường với khuôn mặt khá xinh xắn. Nó là con Diêu thường ngày vẫn hầu hạ Minh Nguyệt.

Trố mắt nhìn giấy lát, rồi cái máu ác, bản tính hung hăng thường nhật của ả lại nổi lên, thay vẻ sợ hãi, run rẩy lúc này, Minh Nguyệt hét lớn:

- Đánh chết con này cho tao!

Hai Hùm ngơ ngác:

- Nó làm gì mà đánh nó mợ Hai?

- Nó... nó... muốn giết tao!

Rồi không đợi Hai Hùm, ả tự tay chụp lấy cây gài cửa đập mạnh xuống đầu con Diêu. Nhưng thanh gài cửa chưa kịp hạ xuống thì đã nghe ả thét lên một tiếng và ngã lăn ra, máu trong miệng trào như heo bị chọc tiết!

Hai Hùm định nhào tới đỡ ả dậy, nhưng bỗng khựng lại khi anh ta nhìn thấy sự biến đổi khác thường trên gương mặt con Diệu. Từ màu trắng hồng dễ thương, nó từ từ chuyển sang màu xanh chàm rồi lại sang màu đỏ như máu!

Là một gã dâm thuê chém mướn về làm công nhà này lâu nay, Hai Hùm chuyên làm những công việc mà không ai trong nhà dám làm như giết chó, thọc huyết heo, đập đầu trâu bò... Vậy mà trước hình ảnh đang xảy ra hắn cũng phải rùng mình, bước lui mấy bước. Và cuối cùng chính hắn cũng phải bỏ chạy!

Bà chủ Bành từ hôm bị con dâu xách dao rượt chạy, đến nay vẫn còn bệnh, nằm liệt trong phòng. Nhưng khi nghe tin tai nạn xảy ra cho Minh Nguyệt bà vẫn hỏi thăm mấy đứa hầu. Con Hường vốn là bạn của con Diệu, thuật lại chuyện khá rành rọt:

- Hồng biết con Diệu nói gì đó mà mợ Hai nổi trận lôi đình, vác cây gài cửa định đánh nó, nhưng chưa kịp đánh thì ngã lăn ra hôn mê cả buổi chưa tỉnh lại.

Bà Bành ngạc nhiên:

- Con đó ác và có sức dữ lắm, sao lại như vậy?

- Con cũng không biết. Nghe chú Hai Hùm nói lại thì cũng không phải do con Diệu đánh. Mà mợ Hai như bị ma ám hay sao đó!

Bà Bành quan tâm:

- Mà biết gì nói hết cho tao nghe coi. Ma ám làm sao?

- Hai Hùm thuật lại là con Diệu mặt xanh mặt đỏ giống y như quỷ, như ma vậy đó! Nó làm cho mợ Hai...

Nó vừa nói tới đó chợt bên ngoài có tiếng của Minh Nguyệt:

- Nói lên người khác coi chừng thụt lưỡi nghe chưa!

Ả ta xuất hiện làm cho chẳng những con Hường sợ, mà bà chủ Bành cũng phải bật dậy dù đang bệnh nặng.

- Mà... mà...

Minh Nguyệt tươi cười, bước thẳng vào chỗ bà mẹ chồng đang nằm, giọng ả thay đổi đến bà Bành phải ngạc nhiên:

- Con tới thăm má và xin lỗi má về điều không phải của con.

Rồi ả ta sụp xuống lạy liền ba cái, trước khi bà Bành lên tiếng:

- Mà đừng làm vậy tao tổn thọ. Thôi, đứng dậy đi.

Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh lạy cho xong rồi mới ngẩng lên, ả vẫn dịu dàng:

- Má đừng giận con. Chỉ tại con ghen mù quáng đã làm cho con làm vậy. Bây giờ con hứa với má, con sẽ là con dâu hiền, ngoan của nhà này.

Bà chủ Bành vẫn không làm sao quên được chuyện hôm đó, bà run run giọng hỏi:

- Mà làm sao giải thích chuyện con Xuyên. Con nhỏ...

Minh Nguyệt tỉnh rụi:

- Đâu có gì đâu má. Hương Quần Xị đã làm tờ trình lên quan rồi, con Xuyên chết là do vô tình khi chạy ra đồng bị ngã lên hầm chông gài ăn trộm. Nó chết là vì vậy chứ nào...

Bà Bành thều thào:

- Mà... mà...

Minh Nguyệt vẫn bình tĩnh:

- Má đừng lo nghĩ lung tung, cứ an tâm tịnh dưỡng, để rồi mấy bữa nữa má hết bệnh, con sẽ đưa má đi Sài Gòn chơi. Nhà con vừa sắm riêng cho con chiếc xe Peugeot 203 mới toanh, chạy êm như ru!

Bà Bành vẫn còn lo:

- Chuyện con Xuyên...

Minh Nguyệt gạt ngang:

- Xong hết rồi. Con đã cho riêng ba má nó một trăm đồng, nên họ không khiêu nại gì nữa. Coi như xui rủi cho cả hai nhà vậy mà!

Thấy con Hường đang nghenh cổ lắng nghe, Minh Nguyệt nhìn sang nó, giọng dịu dàng, nhưng con bé nghe như có gươm dao trong đó:

- Chuyện gì của người khác có nghe thì nghe thôi, đừng có lanh chanh nhiều chuyện nghe con. Thôi đi ra ngoài đi, chiều gặp mẹ, mẹ cho ít tiền xài!

Con Hường xưa nay vốn sợ mẹ này hết vía, nên vừa nghe nói đã dạ rân:

- Dạ, con hồng dâm...

Rồi vụt chạy ra ngoài. Còn lại hai người, Minh Nguyệt vẫn lễ phép:

- Con xin lỗi má lần nữa. Mấy bữa nay nằm ngủ con cứ bị ác mộng hoài, nên vừa rồi đi chùa con được sư cô khuyên nên tu tâm dưỡng tánh, ăn hiền, ở lành... con nghe theo, nên từ nay má đừng ghét bỏ con nữa.

Lời lẽ của ả chẳng khác một đầu thảo hiền, khiến cho trong phút chốc bà chủ Bành cũng động lòng, bà dịu giọng:

- Như vậy là phải đó con. Phải nhẫn tin cho thằng Hai nó mừng.

Minh Nguyệt khoe:

- Con gặp nhà con rồi. Bởi vậy ả mới mua tặng con chiếc xe hơi đó. ả còn gởi tặng má mấy thứ này nữa.

Vừa nói ả vừa lấy ra một chiếc hộp thiếc, bên trong có chiếc vòng cẩm thạch và đôi bông tai hột xoàn sáng lấp lánh. Bà Bành tuy đã có vô số nữ trang, vậy mà vừa nhìn thấy mấy vật đó cũng phải mừng rơn:

- Mèn ơi, những thứ này đẹp quá!

Bà cố gượng đưa tay cầm lấy và nhân tiện đặt tay lên tay con dâu:

- Má cảm ơn.

Nhưng chợt bà kêu lên:

- Sao tay con lạnh quá vậy Nguyệt?

Minh Nguyệt tự sờ tay mình rồi nói:

- Đâu có má. Có lẽ tại má đang bệnh cho nên...

Bà chủ Bành rút tay về không nói gì thêm, nhưng cái cảm giác lạnh lạ thường kia vẫn còn làm cho bà bị rung động, khiến bà phải rung mình lên mấy lần.

Có lẽ cảm nhận được điều ấy, nên Minh Nguyệt vội đánh trống lảng:

- Má ăn gì chưa, để con biểu tụi nó đem cháo vô cho má ăn. Nhà con vừa gởi về nào vi cá, nào bào ngư để bồi bổ cho má mau khỏe.

Bà Bành định ngăn lại, nhưng Minh Nguyệt đã gọi vọng ra ngoài:

- Đứa nào ngoài đó, xuống bếp kêu tụi nó múc cháo tào nấu hồi nãy, đem lên đây ngay coi!

Lát sau đã có ngay chén cháo nóng nghi ngút khói. Minh Nguyệt đích thân thổi cho cháo nguội bớt, vừa múc từng muỗng dứt cho bà mẹ chồng. Một cử chỉ mà từ ngày về làm dâu nhà này ả ta chưa bao giờ làm!

Bà chủ Bành thật sự cảm động, nên vừa ăn bà vừa lắng nghe những lời ngọt ngào của cô con dâu. Giữa câu chuyện, bất ngờ Minh Nguyệt hạ thấp giọng hỏi:

- Bà nhớ con Xuyến không, nó muốn thăm bà!

Giọng nói nghe lạ, không phải của ả ta, làm cho bà Bành giật mình, trở mắt nhìn và hỏi:

- Con vừa nói gì?

Một tiếng cười khác thường vang lên, cũng vừa lúc đó Minh Nguyệt vụt đứng dậy, kéo theo cả bà chủ Bành. Bà này đang bệnh nên có lẽ người nhẹ tênh, nên khi bị nhấc bổng lên đã không có một phản ứng gì.

- Con Xuyến về nhà này là do bà phải không thừa má? Vậy thì cái chết của nó bà đâu phải vô can! Vậy thì vay gì trả nấy, thừa má!

Ả ta nghiêng răng và thuận tay tung mạnh bà mẹ chồng lên cao như tung một quả bóng. Khi rơi xuống, thay vì rớt trên sàn nhà, bà Bành lại bị vướng vào sợi dây giăng mừng. Bình thường sợi dây ấy chỉ đủ giăng chiếc mừng nhẹ tênh, nhưng lúc này nó lại đủ sức treo thân thể nặng nề năm chục ký của chủ nhân ngôi nhà.

Không thấy bà chủ Bành động dậy nữa, Minh Nguyệt mới nhẹ gót quay ra. Khi cô ả ra tới cửa thì con Hường đi trở vô, nó vừa nhìn thấy đã kêu thét lên:

- Trời ơi... con Xuyến!

Nó kêu xong thì ngã lăn ra ngất xỉu.

5. Chương 5

GIEO GÌ GẬP NẤY Tội nghiệp con Hường, chỉ vì nhìn thấy Xuyến mà ngất đi suốt mấy giờ liền. Đến khi tỉnh lại nó như kẻ điên loạn, cứ nhìn ai cũng ra gương mặt Xuyến. Lúc ấy Minh Nguyệt nói với mọi người:

- Con này ăn phải bùa mê thuốc lú gì đó rồi nên mới như vậy, đuổi nó quách cho yên chuyện.

Con Hường bị tổng ra khỏi nhà ngay sau đó. Con nhỏ có lẽ cũng chỉ chờ có thế, nó xách gói quần áo chạy một mạch không dám nhìn lại, cho đến khi ra tới bến đò. Nhà Hường ở cách đó mất gần nửa ngày đò, nên con bé chờ đò đủ người là đi ngay, nhưng chờ khá lâu rồi mà chuyến đò thường khi tấp nập khách, giờ đây lại thưa vắng, chỉ có đúng người chèo đò đứng chờ vợ nhìn ra sông lớn.

Quá sốt ruột nên Hường bước tới hỏi:

- Đò chùng nào đi vậy chị?

Cô lái đò đang đội chiếc nón lá lụp sụp vội gỡ ra, quay lại nhìn thẳng vào người hỏi:

- Trời ơi... Xuyến!

Trước mặt con Hường là Xuyến. Nhưng không phải với bộ mặt ma, mà con bé lại mỉm cười hiền hòa:

- Đừng sợ, chính là tao đây, nhưng tao không hại mày.

Hường sợ điếng hồn vía, cứ muốn chạy, nhưng dường như hai chân nó lúc ấy mềm nhũn.

- Xuyến... tao với mày đâu có thù oán gì. Tao...

Lặng lẽ đưa con đò rời bến mà chỉ có một hành khách là Hường, mãi khi ra tới giữa sông Xuyến mới lại nói:

- Tao muốn cứu mày nên vừa rồi tao nhập vô xác con tiện nhân đó để khiến cho mày bị đuổi, chứ nếu không thì mày cũng theo số phận của tao mà thôi. Mày có biết là con tiện nhân ấy lắm mưu nhiều kế, nó giả bộ hiền ngoan vừa rồi là để loại trừ bà chủ Bành, sau khi đã giết được tao. Mày hãy yên tâm mà về quê đi, vài bữa nữa thôi, mày sẽ trở lại nhà đó với vai bà chủ. Mày sẽ thay mặt tao trả giùm mối thù mà tao đang gánh nặng trên người! Giúp tao ghen Hường!

Con Hường hoàn toàn thụ động, nghe đến đâu nó gật đến đó. Cho đến khi có một cơn gió mạnh nổi lên làm cho chiếc đò chòng chênh, khiến Hường suýt ngã, phải bám be xuống. Khi nó hoàn hồn nhìn lại thì chẳng còn thấy bóng dáng con Xuyến đâu nữa. Nó ngơ ngác tìm thì nghe vọng trong gió giọng của Xuyến:

- Mày phải giúp tao!

Hường bàng hoàng khá lâu, đến khi thấy con đồ cứ lênh bênh trôi không phương hướng nó mới giật mình cầm lấy chèo, nhắm hướng nhà mình mà chèo một mạch. Đến tối mịt nó mới về tới nhà. Vừa bước lên bến Hường đã nghe trên nhà reo lên:

- Con nhỏ về rồi kìa!

Chú thím Tám Xum, cha mẹ Hường cùng chạy xuống mừng vui khôn tả:

- Con yên lành dìa đây rồi, ba má mừng quá!

Thấy thái độ bất thường của cha mẹ Hường có hơi nghi. Nó nhìn lên nhà thì thấy có bóng ai đó, nó ngạc nhiên hỏi:

- Khách nào trong nhà mình vậy má?

Thím Tám không giấu được niềm vui:

- Ròng tới nhà tôm con ơi!

- Ròng nào?

Con Hường hỏi mà mắt vẫn không rời hướng đang nhìn. Chú Tám phải lên tiếng:

- Con lên tới ắt biết.

Vừa bước tới cửa Hường đã khựng lại, hồn vía lên mây khi nhìn thấy Hai Tường đang đứng trong nhà! Thấy nó, ông chủ biện lý mà từ ngày vô ở độ nhà chủ chưa bao giờ Hường dám nhìn thẳng mặt, đã cười rất tươi, cất giọng thanh trong như con gái nghe rất quen:

- Vắng có mấy tháng mà cô Hường khác đi nhiều. Cao lớn hơn, đẹp lên nhiều nữa!

Vốn đã sợ, nay lại nghe những lời đó Hường lại càng run thêm, nó lúng túng nói gần không ra lời:

- Dạ... dạ... bẩm... bẩm quan...

Hai Tường bước gần lại, hạ thấp giọng chỉ cho mình Hường nghe:

- Đừng sợ, Xuyên đây.

Tròn mắt ngạc nhiên, Hường định hỏi, nhưng miệng như bị ai đó bịt lại. Trong khi Hai Tường lại tiếp:

- Đã biết chuyện này do tao xếp đặt rồi, vậy đừng thắc mắc gì nữa hết, cứ theo ý tao mà làm. Rồi mày sẽ đổi đời sẽ cùng tao làm được việc mà lúc sống tao không thể làm. Ba má mày có hỏi thì cũng đừng nói gì hết. Câu duy nhất mày phải nói lúc này là: Tui thương cậu Hai! Nhớ ghen Hường!

Nói xong câu đó Hai Tường trở lại bình thường, anh ta cất giọng đúng của ông chủ hét ra lửa của Bành gia:

- Cô Hường năm nay bao nhiêu tuổi?

Hường riu riu:

- Dạ... mười bảy.

- Mười bảy bẻ gãy sừng trâu. Vậy có dám bẻ gãy sừng con trâu già này không?

Nói xong Hai Tường tự nhiên kéo ghế ngồi mà không đợi mời. Và trái với thường khi, chú thím Tám không tỏ ra sợ sệt khi đứng trước ông chủ khét tiếng hung tàn này. Chú lại còn nói:

- Quan biện lý có ý chờ con từ sáng tới giờ đó. Mời ăn gì cũng không, nói chờ con về rồi đưa con ra chợ ăn cao lầu!

Thím Tám thêm vào:

- Quan biện lý còn đem tới tặng cho con mấy bộ đồ quý nữa kìa.

Thím nói xong chạy đi lấy ra một gói đồ khá lớn đưa cho con:

- Trong này có đủ hết, đều là của riêng con.

Hường tiếp nhận không chút do dự, có lẽ nó nhớ lời dặn của hồn con Xuyên lúc nãy, Hai Tường cũng thế, anh ta làm như đã được sự đồng tình của Hướng, nên cất tiếng thân mật:

- Em đi thay đồ để ta còn đi sớm. Ta ra chợ ăn uống, sau đó đi luôn Sài Gòn ở chơi mấy bữa. Đợi cho lúc nào chuyện nhà dưới này xong xuôi thì ta về. Anh đã nói với ba má rồi.

Hường đưa mắt nhìn cha mẹ, thì họ đều gật đầu. Chú Tám thường khi nghiêm khắc, giờ cũng dịu giọng:

- Thầy Hai đã thừa chuyện với ba má rồi. Sau khi suy tính ba má thấy cũng được. Vậy con nên nghe lời.

Nghĩ là cha mẹ mình cũng đã được vong hồn Xuyên tác động nên Hướng không nói gì thêm, nó ngoan ngoãn đi vào phòng riêng thay quần áo. Mấy bộ đồ Hai Tường mua về ngẫu nhiên lại vừa khít Hướng, nên khi nó mặc bước ra chính cha mẹ nó cũng phải trầm trồ:

- Con tui đẹp quá!

Hai Tường vừa ý:

- Em quá xứng đáng!

Anh ta bước tới nắm tay Hướng kéo sát mình rồi hỏi:

- Ba má thấy có chênh lệch gì không?

Thím Tám lên tiếng ngay:

- Cũng đâu có sao!

Chú Tám lại giục:

- Hai đứa đi kéo trễ!

Hường rui riu đi theo sau, Hai Tường đi trước ra chiếc xe hơi đã đậu sẵn gần nhà. Đích thân Hai Tường lái, không có tài xế. Khi đi một đoạn khá xa anh ta mới lên tiếng:

- Được rồi, cảm ơn mày ghen Hướng!

Giọng nói của Xuyên! Còn Hai Tường thì mỉm cười. Hướng không có phản ứng gì, mãi một lúc sau mới nói rất khẽ:

- Tao sẽ làm được chuyện mày nhờ, Xuyên ơi!

Sau cái chết đột ngột của bà chủ Bành, cả Bành gia rơi vào tình trạng như rắn không đầu. Biện lý Tường thì ở biệt trên Sài Gòn không về, còn Minh Nguyệt thì hầu như suốt ngày đóng kín cửa phòng không lộ mặt ra. Tội tố trong nhà trên chục người không ai dám léo hánh lên nhà lớn, chỉ trừ một người, đó là Hai Hùm. Chính anh ta cũng không hiểu tại sao chỉ mình anh khi bước lên nhà lớn thì không hề gì, còn những người khác thì mỗi khi vừa đặt chân lên thềm nhà đã nghe từ trong phòng bà Bành cũng như phòng Minh Nguyệt vọng ra những âm thanh kỳ quái!

Có người biết chuyện đã đoán rằng do Hai Hùm lẩm máu chó, máu bò trâu nhiều nên ma quỷ sợ không dám lên tiếng! Nhưng ma quỷ gì trong Bành gia?

Bà Tư Phấn, một người làm công lâu năm, chuyên quét dọn phòng ốc cho chủ nhà, đã tiết lộ:

- Hôm qua khi bước vô phòng bà chủ tui suýt nữa đã rụng tim ra ngoài, bởi tui thấy một người treo cổ giữa phòng!

Mọi người hỏi ai là người treo cổ thì bà Phấn lắc đầu nói:

- Tui cũng hông biết. Bởi vì khi tri hô lên, vài người nữa chạy tới xem thì... không hề có ai hết!

- Bà bị ám ảnh, nhìn gà hóa quốc rồi!

Bà Tư lắc đầu nói:

- Không nhìn lầm đâu. Lầm sao hồi tối này tui đang ngồi rửa chén ngoài bờ ao nhìn vô, tui thấy trong phòng bà chủ có cái bóng đang đút đầu vô dây thắt cổ rõ ràng. Đến khi Hai Hùm chạy vô thì chẳng có ai, nhưng sợi dây thòng lọng thì còn nguyên!

Ai nghe kể cũng le lưỡi lắc đầu, sợ hãi lan khắp nơi. Có người còn nói:

- Chắc tại chuyện này nên con Hường xin nghỉ luôn cũng không chừng!

Nghe nhắc tới con Hường, một người có nhà gần nhà ba má Hường bỗng nói:

- Tui nghe nói tháng sau thì con Hường làm đám cưới!

Mọi người ngạc nhiên:

- Nó lấy ai vậy?

- Ai mà biết. Chỉ nghe má nó nói úp mở là con Hường sắp lấy chồng giàu. Nghe nói giàu lắm!

Con Tư Bê, bạn Hường, cùng hầu hạ bà Bành, chép miệng:

- Con người ta có số. Biết đâu mai một con Hường làm bà chủ này chủ nọ cho coi! Chỉ có tội mình là số con rệp, suốt đời chui rút vô cái xó khỉ này, để cho người ta dè đầu cười cổ.

Mọi người đang bàn tán thì chợt nghe có tiếng huyền náo dưới bến, liền đó Hai Hùm hốt hãi chạy lên, trên tay bế xốc một người.

- Ai vậy Hai?

Bà Tư Phấn hỏi, vừa bước lại gần rồi kêu thét lên:

- Sáu Thắm! Sao vậy Hai?

Hai Hùm đặt mụ Sáu xuống, giọng còn run:

- Tui... tui thấy bà nằm trên xuồng, tấp vô bến...

Anh ta chỉ vô cái miệng đầy máu của mụ Sáu, vừa lúc Tư Phấn cũng đã phát hiện:

- Cái lưỡi!

Lưỡi của mụ Sáu Thắm đã bị ai đó cắt đứt và mụ ta đã chết!

- Ai đã làm?

Câu hỏi của Tư Phấn không có lời đáp. Mãi một lúc Hai Hùm mới hạ thấp giọng nói mà như sợ có người nghe:

- Tui nghi vụ này...

Con Tư Bê vọt miệng nói liền:

- Con Xuyến làm chó không ai vô!

Bị mọi người tròn mắt nhìn, khiến Bê phải thấp giọng:

- Chỉ có ma mới làm được. Mà ma thì chỉ có...

Bà Tư Phấn cũng đồng tình:

- Con mụ Sáu này thường ton hót nhiều chuyện, rồi lại còn bày trò gả người này bán người kia. Con Xuyến mà linh thiêng nó cũng dám làm à!

Hai Hùm tiết lộ làm mọi người còn hoảng hơn:

- Tui nghe nói hồi sáng này Sáu Thắm với bà Chín thầy bùa đi chung dự đám cưới bên kia cồn, mà chẳng hiểu sao giờ này chỉ có mình xác Sáu Thắm ở đây. Hay là...

Anh ta vỗ đùi đánh đét một cái:

- Chắc là mụ Tám cũng xong đời rồi cũng nên!

Anh ta vội chạy bay xuống chỗ chiếc xuồng lúc nãy và không suy nghĩ gì thêm, đã đẩy mạnh xuồng ra giữa sông, nhắm hướng cồn chèo một mạch. Chèo chưa được bao xa thì bỗng anh ta kêu khê:

- Có người!

Một xác người nổi lềnh bềnh trên mặt nước. Xác nằm ngửa chứng tỏ đó là đàn bà. Cho xuồng lại gần, Hai Hùm hốt hoảng:

- Bà Chín.

Người phụ nữ lấm mưi mọ gọi là bà Thầy Chín đang chết trôi sông, miệng mụ ta há hốc ra, với chiếc lưỡi bị cắt cụt. Hai Hùm thất thần, đứng thờ người ra một lúc rồi mới đưa tay vớt cái xác lên. Nhìn kỹ thì cả hai cái chết của hai mụ Sáu và bà Chín đều cùng một cách với nhau. Có nghĩa là do một người gây ra...

- Con Xuyến!

Lần đầu tiên chính miệng anh đồ tể này nhắc tới Xuyến. Anh ta đã bắt đầu cảm nhận những gì đang xảy ra đều có liên quan tới con hầu gái chết oan? Tự dưng phát rùng mình, khiến Hai Hùm lảo đảo, suýt ngã xuống sông. Anh ta luống cuống cầm chèo mà cứ quơ tới quơ lui, không làm sao đưa chiếc xuồng đi được.

Phải mất gần nửa giờ sau Hai Hùm mới đi được về bến. Cũng vừa lúc đó từ trên nhà đã nghe có tiếng kêu thất thanh:

- Mợ Hai, bố người ta!

Mọi người đang chạy về phía phòng của Minh Nguyệt. Ở trong phòng có tiếng rú vọng ra, đúng là giọng của ả ta. Do không có ai dám vào phòng nên Tư hô lên:

- Kêu Hai Hùm về lẹ lên!

Cũng may Hai Hùm vừa bước lên tới. Anh ta bảo:

- Ai đó cùng tui phá cửa phòng vô coi!

Không ai dám, cuối cùng bà Tư Phần phải lên tiếng:

- Để tao.

Hai Hùm dùng sức phá tung cửa phòng, vừa kịp lúc họ phát hiện Minh Nguyệt đang định dút đầu vào vòng treo cổ.

Hai Hùm vừa chạm tới chân thì toàn thân Minh Nguyệt đã rơi xuống nằm sòng sượt trên sàn nhà. Bà Tư Phần hốt hoảng:

- Mợ Hai!

Khi bà chạm vào người Minh Nguyệt thì lại càng sợ thêm, bởi toàn thân ả ta đã lạnh như nước đá. Hai Hùm sau khi đưa tay sờ lên mũi ả, đã mừng rỡ reo lên:

- Còn sống!

Ả ta được cứu tỉnh, nhưng từ phút đó cứ luôn kêu la giống như người mất trí. Hai Hùm bàn:

- Hay là ta đưa mợ ấy đi nhà thương, chớ để ở nhà thì biết liệu thế nào?

Không còn ai khác để quyết định, nên sau đó bà Tư Phần phải hành động. Dích thân bà cùng với hai con hầu ngồi ghe có mui đưa Minh Nguyệt đi.

Nhưng đã ba lần đưa ghe ra khỏi bến thì đều như bị ai đó kéo mạnh lại, chiếc ghe cứ chạy lùi! Hai Hùm là người có sức vóc, vậy mà cuối cùng cũng phải chào thua. Anh ta lắc đầu nói:

- Sông nước này bây giờ đã thuộc về cô ấy rồi!

Bà Tư Phần ngạc nhiên:

- Chú nói cô nào?

Hai Hùm không dám nói lớn:

- Cô Xuyên!

- Con Xuyên... làm sao?

Trả lời bà là một cột nước đột ngột vọt lên từ lòng sông, cao đến quá đầu mọi người, rồi chiếc ghe lắc lư, chao đảo như sắp lật úp! Hoảng quá Hai Hùm hét mấy đứa hầu:

- Ôm mợ Hai cho chặt, tao cập ghe lại rồi đưa lên bờ!

Phải vất vả lắm họ mới đưa được người lên bờ an toàn. Lúc này Hai Hùm đã quá mệt, anh ta nói hỏn hển:

- Ai làm thì làm, tui chịu thua!

Nói xong anh ta bỏ đi một nước, không quay lại nhìn mọi người. Mặc cho Minh Nguyệt vẫn tiếp tục kêu gào, diên loạn...

6. Chương 6

Trong lúc bà Tư Phấn còn đang ngẩn ngơ thì Hường đã quay gót. Tướng đi của nó cũng khác xưa, khoan thai, sang trọng hơn... Tin biện lý Tường về đây khiến cả nhà vừa mừng vừa sợ. Mừng là đã có người giải quyết những chuyện nan giải ở nhà, nhưng lại lo sợ bởi xưa nay mỗi lần quan biện lý mà có mặt thì y như là đám tôi tớ thế nào cũng có đứa ăn đòn. Hai Tường có tiếng là hung hăng, cái gì không vừa ý là quật roi da tới tấp, bất kể tôi tớ là trẻ hay già. Chính bà Tư Phấn cũng đã từng ném mấy roi da nhớ đời!

Nhưng Hai Tường không đi một mình. Anh ta từ trên xe hơi bước xuống cùng với một người đẹp thật lộng lẫy.

Chính bà Tư Phấn phát hiện đầu tiên, bà trở mắt nhìn rồi kêu lên:

- Ai in là... con Hường!

Người phụ nữ đi cạnh, tay trong tay với biện lý Tường chính là Hường chớ chẳng ai khác! Con bé người hầu bữa trước, nay trong bộ cánh sang trọng đã đổi khác hoàn toàn, trông nó chẳng khác một quý bà quý cô dân nhà giàu thứ thiệt.

Hai Tường khác với những lần trước, đi thẳng tới trước đám gia nhân đang dàn hàng ngang chào đón, anh ta mỉm cười vừa cúi đầu chào:

- Bà con mạnh khỏe!

Mọi người cứ tưởng mình nghe lầm, bởi nào giờ hề mở miệng ra với gia nhân là anh ta chỉ có quát nạt, gầm gừ chớ đâu dịu dàng như thế này. Riêng Hường thì nhìn vào các bạn bè cũ, nó lên tiếng ngay:

- Tui về rồi nè, có nhớ tui không!

Tất cả hầu như còn ngơ ngác, đâu ai tỉnh táo để đáp lời, nên Hường phải lặp lại:

- Tui vô nhà rồi lát nữa mình nói chuyện nhiều!

Nhìn theo dáng đi của Hường khuất trong nhà lớn rồi bà Tư Phấn mới dám lên tiếng:

- Nhà này bây giờ trật tự đảo lộn, đất trời sắp nghiêng rồi!

Bỗng có giọng nói của ai đó vang lên đủ cho mọi người nghe:

- Trời đất không nghiêng đâu, mà trái lại nó đang yên ổn và sắp tốt đẹp hơn lên mà thôi!

Giọng nghe quen quen nhưng không biết là của ai. Khiến mọi người nhìn nhau nghi ngờ. Bà Tư Phấn phải lên tiếng hỏi:

- Ai nói vậy?

Ai cũng lắc đầu, chợt con Thoa, đứa hầu riêng cho bà chủ Bành ngày trước lên tiếng:

- Giống in như là tiếng con Xuyên!

Chỉ nghe bấy nhiêu đó bà Tư Phấn đã rùng mình. Bà cuống lên:

- Đi đi làm việc đi.

Không ai khiến, nhưng bà lại đi thẳng vào phòng riêng của Minh Nguyệt. Đến lúc chợt nhận ra thì bà đã ở bên trong phòng. Từ ngày bị lên cơn điên loạn thì hầu như không một ai dám bước vô chỗ của ả ta, mỗi khi đưa cơm nước thì đám tôi tớ chỉ biết đặt cơm ở cửa rồi chạy biến đi ngay. Họ đồn với nhau rằng vợ Hai Tường có thể giết bất cứ ai để cho ả gặp mặt?

Chẳng hiểu sao mình lại vào đây, bà Tư Phấn đang lúng túng định lui ra thì đã bị Minh Nguyệt ôm chặt lấy, vừa cất giọng van lơn:

- Làm ơn cứu tui, làm ơn đem tui đi bà Tư ơi!

Như vậy là ả còn tỉnh táo, nhận biết người đang đứng trước mặt, điều này khiến bà Tư Phấn hơi yên tâm, bà nhẹ giọng:

- Mợ Hai muốn đi đâu?

- Tui phải chạy trốn, giúp tui với bà Tư!

- Mợ trốn ai?

Minh Nguyệt đưa tay chỉ ra ngoài, sắc mặt hoảng loạn:

- Họ tới đó, trốn đi!

Ả kéo tay bà Tư, nhưng có lẽ do ăn uống thất thường mấy ngày liền nên ả yếu đến nỗi vừa kéo một cái đã ngã nhào ra. Bà Tư chưa kịp đỡ ả dậy thì đã nghe tiếng của Hai Tường:

- Phòng này hơi hám lảm, mình lên phòng trên, biểu tui nó sửa sang lại.

Hai Tường và Hường xuất hiện đột ngột khiến cho bà Tư Phấn quýnh lên, bà chưa biết làm sao thì Hường đã lên tiếng:

- Bà Tư cứ ở đó. Từ nay bà lo cho mợ ấy.

Hai Tường trừng mắt:

- Không có mợ gì hết. Từ nay đây mới là mợ Hai của nhà này!

Anh ta chỉ sang Hường, nói với bà Tư Phấn:

- Hường đã chính thức là vợ tôi, từ nay cô ấy sẽ cai quản nhà này. Mọi sự sắp đặt là do cô ấy!

Trước sự ngạc nhiên lẫn sợ hãi của bà Tư, Hường vẫn nhỏ nhẹ:

- Bà Tư đừng ngại gì hết. Cứ lo việc của mình. Bà cũng đừng ngại chuyện phải hầu hạ ai, bởi từ nay trong nhà này ngoài tui ra thì không có ai là chủ nào nữa!

Thật bất ngờ, lúc ấy bỗng Minh Nguyệt quay sang Hường và sụp xuống lạy liền mấy cái, giọng run rẩy:

- Xin tha cho tui. Tui sẽ tuân lời...

Hai Tường quát lớn:

- Đuổi nó ra nhà kho mà ở!

Hường lay tay Hai Tường:

- Kìa mình, mình đã hứa rồi mà, chuyện nhà này để em lo...

Hai Tường dịu giọng:

- Ờ... ờ.... em cứ làm gì thì làm.

Anh ta nói xong quay bước một mình trở ra phòng ngoài. Hường lúc này mới nói:

- Cứ để bà ta ở lại phòng này, nhưng từ nay không còn ai phục dịch nữa. Mọi việc dọn dẹp đều phải tự lo. Ngoài ra bà ta còn phải làm hết mọi việc trong nhà này, giống y như các người khác.

Bà Tư Phấn ái ngại:

- Đâu được Hường... à mà không, mợ Hai Hường, dẫu gì mợ ấy cũng là chủ nhà.

Hường nghiêm giọng:

- Bà Tư cứ hỏi thẳng bà ấy xem, bà ta có nhận mình là chủ không?

Chưa kịp để ai hỏi, Minh Nguyệt đã vụt lên tiếng:

- Tui là tôi tớ trong nhà. Cho tui ở là tui mang ơn trọn kiếp này.

Trong lúc bà Tư Phấn còn đang ngẩn ngơ thì Hường đã quay gót. Tướng đi của nó cũng khác xưa, khoan thai, sang trọng hơn...

Mọi sự diễn ra trong Bành gia khiến ai chứng kiến cũng đều phải kinh ngạc. Vợ lớn Hai Tường từ một hoạn Thư, quyền sinh sát trong tay, giờ đây trở thành một con hầu già, người nghễnh ngãng, nửa tỉnh nửa mê. Còn Hường, đứa tôi đòi ngày nào giờ nghiêm nhiên trở thành bà chủ cả cơ ngơi đồ sộ.

Biện lý Tường xin từ nhiệm trước sự bất ngờ của các đồng sự. Anh ta trở về quê nhà sống cuộc đời ẩn dật, như một cái bóng mờ sau lưng cô vợ trẻ. Là Hường từ nào chưa từng làm chủ, mới lấy chồng ở tuổi mười bảy, vậy mà đã tỏ ra chững chạc người lớn hơn người ta tưởng.

Mọi tôi tớ trong nhà đều được những ân sủng bất ngờ. Mỗi người được cấp cho mười mẫu ruộng và một số tiền làm vốn. Ai thích về quê lập nghiệp thì về, còn ai ở lại làm việc thì được đối xử công bằng, lương thưởng tăng hơn nhiều lần so với trước kia.

Nếu Bành gia trước đây là chốn địa ngục của đám tôi tớ, thì bây giờ là thiên đường của họ. Những người từng bị đuổi việc trước kia nay cũng trở về rất đông. Đối với họ thì cô chủ Hường là hạng nhất! Là một điều là gặp mặt Hường ở đâu là Minh Nguyệt cúi mọp đầu không dám ngẩng lên. Mỗi lần như vậy Hường chỉ đưa mắt nhìn rồi bỏ đi, không hề có cử chỉ gì biểu tỏ sự hằn thù. Nếu lần nào có lên tiếng thì giọng nói của Hường nghe rất lạ, giống như giọng của ai đó...

Người ta bảo rằng trong con người của Hường có một phần hồn của Xuyên. Và chính Xuyên chứ không phải Hường, mới là người cai quản sản nghiệp nhà họ Bành. Họ phải trả giá cho những tội ác từng gây ra.

Điều đó cũng phải thôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-hon-nang-hau-tre>